

Rooma vahvistaa näyn – numero viisi

Adventismissa toistuvien profeetallisten kiistojen paljastaminen: kansasi ryövärien ymmärtäminen

Jeff Pippenger
2024-08-09

Edellisessä artikkelissa tunnistimme kuusi profeetallista kiistalinjaa, jotka ovat ilmenneet adventismin historiassa milleriläisestä aikakaudesta aina nykypäivään saakka. Väitän, että Danielin kirjan yhdenkymmentä luvun neljäntentoista jakeessa mainittuja ”sinun kansasi ryöväreitä” koskeva ensimmäinen ja viimeinen kiista ovat profeetallisesti identtiset. Milleriläiset ymmärsivät ”ryövärit” Roomaksi, ja protestantit opettivat, että ”ryövärit” olivat syyrialainen kuningas nimeltä Antiokhos Epifanes.

Ja niinä aikoina monet nousevat etelän kuningasta vastaan; myös sinun kansasi väkivaltaiset korottavat itsensä toteuttaakseen näyn, mutta he lankeavat. Daniel 11:14.

Alkaen jakeesta kymmenen ja jatkuen jakeeseen viisitoista asti kuvataan Egyptin ja Syyrian valtakuntien välistä sodankäyntiä. Egypti on tässä kohdassa etelän kuningas, ja Syyrian kuningas esitetään pohjoisen kuninkaana. Jae kymmenen osoittaa siihen, mitä historiankirjoittajat kutsuvat neljännen Syyrian sodan aluksi vuonna 219 eKr.; jakeet yksitoista ja kaksitoista kuvaavat Raphian taistelua vuonna 217 eKr. sekä sen seurauksia. Sitten jakeet kolmestatoista viiteentoista osoittavat Paniumin taistelun vuonna 200 eKr. Jakeissa kymmenen–viisitoista Syyrian kuningas on Antiokhos Magnus, Seleukidien valtakunnan hallitsija.

Kymmenes jae kuvaa sitä historian vaihetta, jolloin Antiokhos Suuri aloittaa sodan saadakseen takaisin alueen, joka oli vuosia aiemmin otettu Seleukidien valtakunnalta. Jakeessa hän saa takaisin menetetyn alueen vuonna 219 eKr., mutta keskeyttää tilapäisesti hyökkäyksensä ja pyrkii kokoamaan uudelleen sotilaallisen voimansa. Hän oli saanut menetetyn alueen jälleen hallintaansa ja edennyt aina Egyptin rajalle asti, eteläiselle valtakunnalle, jota hallitsi Ptolemaiosten dynastia. Vuosien 219 eKr. ja 217 eKr. välillä sekä etelän kuningas että pohjoisen kuningas tekivät valmisteluja lähestyvää Raphian taistelua varten.

Rafian taistelu käytiin vuonna 217 eKr., ja eteläinen Egyptin valtakunta, jota hallitsi Ptolemaios, sai voiton Syyrian kuninkaasta Antiokhos Suuresta, joka on profeetallisessa kohdassa pohjoisen kuningas. Sitten jakeissa kolmestatoista viiteentoista, seitsemäntoista vuotta myöhemmin vuonna 200 eKr., Antiokhos Suuri, joka oli tuolloin solminut liiton Makedonian Filipoksen kanssa, ryhtyi taisteluun Egyptiä vastaan Paniumin taistelussa. Egyptin eteläisellä valtakunnalla oli tuolloin lapsikuningas, viiden tai kuuden vuoden ikäinen, eivätkä Antiokhos Suuri ja Filippos voineet vastustaa kiusausta käyttäen hyväkseen Egyptin lapsikuningasta, ja Antiokhos Suuri sai voiton Paniumin taistelussa. Ne kolme jae, jotka kuvaavat Paniumin taistelua, sisältävät jakeen neljatoista, jossa profeetalliseen kertomukseen tuodaan uusi valta.

Sinun kansasi ryöstäjät ovat toinen valta kuin Egyptin etelän kuningas, tai Seleukidien pohjoisen kuningas, tai Filippos, Makedonian hallitsija. Milleriitit tunnistivat, että Rooma on sinun kansasi ryöstäjät. Yksi heprean juurisanoista, joka on käännetty sanalla ”ryöstäjät”, merkitsee murtajaa. Pakanallinen Rooma esitetään profetiassa valtana, joka murskaisi kappaleiksi.

Tämän jälkeen minä näin yöllisissä näyissä, ja katso, neljäs peto, hirmuinen ja kauhistava ja ylen väkevä; ja sillä oli suuret rautahampaat: se söi ja murskasi, ja tallasi jäännöksen jalkojensa alle; ja se oli erilainen kuin kaikki pedot, jotka olivat olleet ennen sitä; ja sillä oli kymmenen sarvea. Daniel 7:7.

Kun Uriah Smith selittää rosvoista, hän siteeraa historiantutkijaa, joka osoittaa, että rosvot kuvaavat murtajia.

”Nyt esitellään uusi valta, — ’sinun kansasi ryöstäjät’; kirjaimellisesti, sanoo piispa Newton, ’sinun kansasi murtajat’. Kaukana Tiberin rannoilla valtakunta oli ravinnut itseään kunnianhimoisilla hankkeilla ja synkillä aikeilla. Aluksi pieni ja heikko, se kasvoi ihmeellisellä nopeudella voimassa ja väkevyydessä, ojentautuen varovasti sinne tänne koettelemaan kykyään ja testaamaan sotaosan käsivartensa voimaa, kunnes, tietoisena voimastaan, se rohkeasti kohotti päänsä maan kansakuntien joukossa ja tarttui voittamattomalla kädellä niiden asioiden peräsimen. Tästä lähtien Rooman nimi seisoo historian lehdillä määrättyinä pitkinä aikakausina hallitsemaan maailman asioita ja käyttämään mahtavaa vaikutusvaltaa kansakuntien keskuudessa aina ajan loppuun asti.

”Rooma puhui; ja Syyria ja Makedonia havaitsivat pian muutoksen olevan tulossa heidän unelmansa ulkomuotoon. Roomalaiset puuttuivat asioihin Egyptin nuoren kuninkaan hyväksi päättäneinä, että häntä oli suojeltava Antiokhoksen ja Filippoksen suunnittelemalta perikadolta. Tämä tapahtui vuonna 200 eKr., ja se oli yksi roomalaisten ensimmäisistä merkittävistä puuttumisista Syyrian ja Egyptin asioihin.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

Jakeissa esitetty ennustus täyttyi noin kahdenkymmenen vuoden kuluessa vuodesta 219 eKr. vuoteen 200 eKr., mutta profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he elivät.

”Jokainen muinaisista profeetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meitä varten. ”Mutta tämä kaikki tapahtui heille esikuviksi; ja ne on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.” 1. Korinttolaiskirje 10:11. ”Eivät he itselleen, vaan meille palvelivat sitä, mikä nyt on ilmoitettu teille niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat julistaneet teille evankeliumin; siihen enkelitkin halajavat katsahtaa.” 1. Pietarin kirje 1:12....”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja vakavat toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Vaikka Daniel ei elänyt sillä kahdenkymmenen vuoden ajanjaksolla, jota tarkastelemme, sisar Whiten kirjoitusten kautta saatu innoitus ilmoittaa meille, että suuri osa Danielin kirjan

yhdennessätoista luvussa tallennetusta historiasta on toistuva Danielin kirjan yhdennessätoista luvun lopullisessa täyttymyksessä.

”Meillä ei ole aikaa hukattavana. Vaikeat ajat ovat edessämme. Maailma on sodan hengen kuohuttama. Pian toteutuvat ne ahdistuksen vaiheet, joista profetioissa on puhuttu. Danielin kirjan yhdennessätoista luvun profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Suuri osa siitä historiasta, joka on toteutunut tämän profetian täyttymyksenä, tulee toistumaan.” Manuscript Releases, number 13, 394.

Danielin yhdestoista luvun jakeet kymmenestä viiteentoista esittävät viimeisten päivien historian, joka johtaa pian tulevaan sunnuntailakiin, sillä jae kuusitoista osoittaa, milloin Rooma ensimmäisen kerran valloitti ”ihanaisten maan”.

Mutta se, joka käy häntä vastaan, tekee oman tahtonsa mukaan, eikä kukaan voi kestää hänen edessään; ja hän asettuu ihanaan maahan, joka hänen kätensä kautta hävitetään. Daniel 11:16.

Daniel käyttää kirjoituksissaan ilmaisua ”ihana maa” kahdesti. Ensimmäinen on jakeessa kuusitoista, jolloin kirjaimellinen pakanallinen Rooma valloitti Juudan kirjaimellisen ihanan maan.

”Vaikka Egypti ei voinut kestää pohjoisen kuningasta Antiokhosta vastaan, ei Antiokhos voinut kestää roomalaisia vastaan, jotka nyt tulivat häntä vastaan. Mikään valtakunta ei enää kyennyt vastustamaan tätä nousevaa mahtia. Syyria valloitettiin ja liitettiin Rooman valtakuntaan, kun Pompeius vuonna 65 eKr. riisti Antiokhos Asiaticukselta hänen hallussaan olleet alueet ja alensi Syyrian Rooman provinssiksi.

”Saman vallan oli määrä myös seistä Pyhässä maassa ja hävittää se. Rooma liittyi liitolla Jumalan kansaan, juutalaisiin, vuonna 162 eKr., mistä ajankohdasta lähtien sillä on huomattava sija profeettallisessa aikataulussa. Se ei kuitenkaan saanut Juudeaan määräysvaltaa varsinaisella valloituksella ennen vuotta 63 eKr.; ja silloin seuraavalla tavalla.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Toinen jae, jossa Daniel käyttää ilmaisua ”ihana maa”, on neljäskymmenesensimmäinen jae.

Hän on myös tuleva ihanaan maahan, ja monta maata joutuu kukistetuksi; mutta nämä pelastuvat hänen kädestänsä: Edom ja Moab sekä ammonilaisten parhaimmisto. Daniel 11:41.

Jae neljäkymmentäyksi seuraa tietenkin jaetta neljäkymmentä, ja jae neljäkymmentä alkaa sanoilla ”ja lopun aikana”. Teoksessa Suuri taistelu sisar White määrittelee vuoden 1798 ”lopun ajaksi”, joten jae neljäkymmentäyksi osoittaa historiaa, joka seuraa lopun ajan jälkeen vuonna 1798.

”Mutta lopun aikana, sanoo profeetta, ”monet juoksevat edestakaisin, ja tieto lisääntyy.” Daniel 12:4.... Vuodesta 1798 lähtien Danielin kirja on avattu, profetioita koskeva tieto on lisääntynyt, ja monet ovat julistaneet vakavan sanoman lähellä olevasta tuomiosta.” Suuri taistelu, 356.

Jakeen neljäskymmenen yhden ihana maa ei ole muinainen, kirjaimellinen Juuda, vaan hengellinen nykyinen Juuda. Yhdysvallat on hengellinen nykyinen Juuda, jae neljäkymmentäyksi osoittaa Yhdysvalloissa pian tulevan sunnuntailain.

Mutta ei ollut ensin se, mikä on hengellistä, vaan se, mikä on luonnollista; ja sen jälkeen se, mikä on hengellistä. 1. Korinttolaiskirje 15:46.

Tätä sunnuntailakia esikuvallistaa jae kuusitoista, sillä ”suuri osa siitä historiasta, joka on tapahtunut” Danielin yhdenentoista luvun täyttymyksessä, on toistuva. Jakeet kymmenestä viiteentoista viimeisinä päivinä edustavat sitä historiaa, joka edeltää sunnuntailakia ja johtaa siihen.

Pohjoisen kuningas noissa viidessä jakeessa, samoin kuin etelän kuningas, jotka täyttivät seleukidikuninkaan Antiokhos Suuren sekä ptolemaiolaisen valtakunnan egyptiläisten kuninkaiden kautta, ovat esikuvia valloista, jotka ovat sen historian keskipisteessä, joka johtaa pian tulevaan sunnuntailakiin. Nämä jakeet yksilöivät sadan neljäkymmenenneljän tuhannen liikkeen historian, sillä jae kymmenen yksilöi Neuvostoliiton romahtamisen vuonna 1989 ja jae kuusitoista pian tulevan sunnuntailain.

Kristus korostaa näitä jakeita rinnastamalla jakeen kymmenen jakeeseen neljäkymmentä ja jakeen kuusitoista jakeeseen neljäkymmentäyksi. Suora viittaus kirjaimelliseen ihanaan maahan, joka on jakeen neljäkymmentäyksi hengellisen ihanan maan esikuva, on näiden kuuden jakeen loppu, ja jae kymmenen on niiden alku.

Aivan kuten Kristus varmisti, että jakeella kuusitoista on suora yhteys jakeeseen neljäkymmentäyksi, samoin myös jakeella kymmenen on suora yhteys jakeeseen neljäkymmentä. Jakeen kymmenen ilmaus ”tulvii yli ja kulkee läpi” on täsmälleen sama hepreankielinen ilmaus, joka on jakeessa neljäkymmentä käännetty ”tulvii yli ja pyyhkäisee edelleen”. Tämä ilmaus esiintyy Kirjoituksissa vain yhdessä muussa kohdassa, mutta siinä se on käännetty hieman eri tavoin kuin jakeessa kymmenen ja jakeessa neljäkymmentä. Siitä huolimatta kyse on samasta hepreankielisestä ilmauksesta.

Ja hän tunkeutuu Juudaan; hän tulvii yli ja vyöryy eteenpäin, ulottuen kaulaan asti; ja hänen siipiensä levittäytyminen täyttää sinun maasi koko laajuuden, oi Immanuel. Jesaja 8:8.

Jesajan ”tulvii yli ja vyöryy eteenpäin” on sama kuin jakeen kymmenen ”tulvii yli ja menee lävitse” sekä jakeen neljäkymmentä ”tulvii yli ja käy ylitse”. Enemmänkin: kukin näistä kolmesta jakeesta kuvaa pohjoisen kuninkaan hyökkäystä etelän kuningasta vastaan. Jesajassa pohjoinen Assyrian kuningas Sanherib hyökkäsi Juudaa, Israelin eteläistä valtakuntaa, vastaan. Jakeessa kymmenen Antiokhos Magnus, Seleukidivaltakunnan pohjoinen kuningas, hyökkäsi Egyptin eteläistä valtakuntaa vastaan. Jakeessa neljäkymmentä pohjoisen kuningas, paavillinen valta, joka oli saanut kuolinhaavan jakeen neljäkymmentä alussa, hyökkäsi Neuvostoliiton eteläistä ateistista valtaa vastaan. Kukin jae edustaa samaa profeetallista rakennetta, jossa on kysymys pohjoisen ja etelän kuninkaiden välisestä konfliktista, ja kussakin jakeessa pohjoinen kuningas ”tulvii yli ja käy ylitse”.

Sekä Jesajan todistus että jae kymmenen osoittavat, että kun pohjoinen kuningas hyökkää, hän pysähtyy ennen kuin astuu eteläisen valtakunnan pääkaupunkiin. Sanherib toi sotansa Jerusalemin muurien ääreen eikä edemmäs. Vuonna 219 eKr. Antiokhos Suuri tuli Egyptin rajalle ja pysähtyi.

Sitten hän hävisi Raphian taistelun, joka käytiin kaksi vuotta myöhemmin, vuonna 217 eKr. Sanherib tuli Jerusalemin muurien ääreen ja hävisi taistelun, kun Jumala puuttui siihen.

Sentähden näin sanoo Herra Assyrian kuninkaasta: Hän ei tule tähän kaupunkiin eikä ammu sinne ainoatakaan nuolta, ei käy sitä vastaan kilvin eikä luo sitä vastaan vallia. Sitä tietä, jota hän tuli, samaa tietä hän on palaava, eikä hän tule tähän kaupunkiin, sanoo Herra. Sillä minä suojelen tämän kaupungin ja pelastan sen oman itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden. Ja sinä yönä tapahtui, että Herran enkeli lähti liikkeelle ja surmasi assyrialaiden leirissä sata kahdeksankymmentäviisi tuhatta miestä; ja kun noustiin varhain aamulla, katso, he olivat kaikki kuolleita ruumiita. Niin Sanherib, Assyrian kuningas, lähti pois ja meni, palasi ja asettui Niiniveen. Ja tapahtui, kun hän kumarsi jumalaansa Nisrokia tämän temppelissä, että hänen poikansa Adrammelek ja Sareser surmasivat hänet miekalla; ja he pakenivat Armenian maahan. Ja hänen poikansa Asarhaddon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 2. Kun. 19:32–37.

Vuonna 1989 pohjoisen kuningas pyyhkäisi pois Neuvostoliiton, mutta hän ei kukistanut Neuvostoliiton pääkaupunkia. Venäjä jäi pystyyn. Seuraava taistelu, jota jakeissa yksitoista ja kaksitoista esikuvallisesti kuvataan, oli Raphian taistelu, jota esikuvallisesti kuvasi myös Sanheribin armeijan kukistaminen ja hänen sitä seurannut kuolemansa, mikä osoittaa voiton etelän kuninkaalle, joka Sanheribin todistuksessa oli Juuda ja Antiokhos Suuren todistuksessa Raphia.

Kymmenes jae muodostaa suoran yhteyden jakeeseen neljäkymmentä, ja kuudestoista jae muodostaa suoran yhteyden jakeeseen neljäkymmentäyksi. Jakeet kymmenestä kuuteentoista kuvaavat ajanjakson historiasta vuodesta 1989 sunnuntailaakiin saakka. Tämä jae esittää jakeessa neljäkymmentä kätketyn historian, joka alkaa Neuvostoliiton romahduksesta vuonna 1989 ja jatkuu sunnuntailaakiin saakka. Kymmenes jae liittyy myös suoraan 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” tähän kätkettyyn historiaan, mutta tuo totuuden linja jää sen ulkopuolelle, mitä me tässä esitämme.

Milleriläisessä historiassa ensimmäinen niistä kuudesta ensisijaisesta adventisminsisäisestä kiistasta, jotka koskivat Rooman oikeaa tunnistamista, tapahtui, ja se koski sitä, keitä jakeen neljätoista ryöstäjät edustivat. Protestantit katsoivat niiden edustavan Antiokhos Epifanesta, kun taas milleriläiset tunnistivat ne Roomaksi. Adventismin viimeisessä kiistassa, joka koskee Rooman oikeaa tunnistamista, kysymys koskee samoin jakeen neljätoista ryöstäjiä. Yksi ryhmä, jota milleriläiset edustavat, pitää yllä milleriläisten perustavaa ymmärrystä, jonka Profetian Henki vahvisti.

”Olen nähnyt, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja että sitä ei tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

Tuo pyhä kaavio yksilöi kiistan merkinnällä 164 eKr.

”164 Antiokhos Epifaneen kuolema, joka ei tietenkään noussut Ruhtinaiden Ruhtinasta vastaan, sillä hän oli ollut kuolleen 164 vuotta ennen kuin Ruhtinaiden Ruhtinas syntyi.”

Tuon kiistan viittaus pyhällä kartalla edustaa ainoaa pyhällä kartalla esitettyä totuutta, joka ei perustu Jumalan sanan profeetalliseen kohtaan. Näin tehdessään se yksilöi tienviitan, ei raamatullisesta historiasta, vaan adventtihistoriasta, eikä sitä ”tulisi muuttaa”, sillä tuo kiista osoittaa, kuinka profeetallinen näky vahvistetaan. Tuon perustavan totuuden hylkääminen merkitsee samalla pyhän kartan osakseen saaman Profeetan Hengen hyväksynnän arvovallan hylkäämistä.

”Saatanan aivan viimeinen eksytys on tekevä tyhjäksi Jumalan Hengen todistuksen. ’Missä näkyä ei ole, siellä kansa villiintyy’ (Sananlaskut 29:18). Saatana toimii ovelasti, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamusta todelliseen todistukseen. Hän tuo esiin vääriä näkyjä johtaakseen harhaan ja sekoittaa valheen totuuteen, niin että ihmiset tympääntyvät ja pitävät kaikkea, mikä kantaa näkyjen nimeä, jonkinlaisena kiihkoiluna; mutta rehelliset sielut kykenevät vertaamalla vääriä ja totta erottamaan ne toisistaan.” Selected Messages, kirja 2, 78.

“Sinun kansasi ryövärit” koskeva viimeinen kiista on sama kuin ensimmäinen, ja ilman sen symbolin ymmärtämistä, joka vahvistaa näyn, “kansa hukkuu”. He “hukkuvat”, koska he “tekevät tyhjäksi Jumalan Hengen todistuksen”.

Toinen ryhmä väittää, että Yhdysvallat esitetään jakeen neljäntoista ryöväreinä. Tuo ryhmä ei kykene tai ei halua nähdä, että jakeissa kymmenestä viiteentoista Antiokhos Magnus edustaa Yhdysvaltoja. Aivan kuten milleriittisen historian protestantit väittivät ryövärien olevan Antiokhos, samoin se ryhmä, joka ei halua nähdä, tunnistaa ryövärit siksi vallaksi (Yhdysvallat), jota Antiokhos esikuvallisesti kuvaa.

Sennakeribin hyökkäystä Juudaa vastaan, joka ulottui pääkaupunkiin Jerusalemiin saakka ja epäonnistui, johti Sennakeribin sotapäällikkö Rabsake.

Niinpä nyt, pyydän sinua, anna pantti herralleni, Assyrian kuninkaalle, niin minä annan sinulle kaksituhatta hevosta, jos sinä puolestasi kykenet asettamaan niille ratsastajat. Kuinka sinä siis voisit torjua ainoankaan päällikön, vähäisimmän herrani palvelijoista, ja kuitenkin turvata Egyptiin vaunujen ja ratsumiesten tähden? Olenko minä nyt tullut tätä paikkaa vastaan ilman Herraa, hävittämään sen? Herra sanoi minulle: Nouse tätä maata vastaan ja hävitä se. Silloin Eljakim, Hilkian poika, Sebna ja Jooah sanoivat Rabsakeelle: Puhu, pyydämme, palvelijoillesi aramin kielellä, sillä me ymmärrämme sitä; äläkä puhu meille juudan kielellä muurilla olevan kansan kuullen. Mutta Rabsake sanoi heille: Onko herrani lähettänyt minut puhumaan nämä sanat sinun herrallesi ja sinulle? Eikö hän ole lähettänyt minua niiden miesten luo, jotka istuvat muurilla, jotta he joutuisivat syömään omaa likaansa ja juomaan omaa virtsaansa teidän kanssanne? Sitten Rabsake asettui seisomaan ja huusi suurella äänellä juudan kielellä ja puhui sanoen: Kuulkaa suuren kuninkaan, Assyrian kuninkaan, sana. 2. Kun. 18:23–28.

Rabsake ei esittänyt omia sanojaan, vaan Assyrian kuninkaan Sanheribin sanoja. Danielin kirjan yhdentoista luvun jakeessa neljäkymmentä pohjoisen kuningas on paavillinen valta, joka lopun aikana vuonna 1798 sai kuolettavan haavan ateistisen Ranskan, eteläisen kuninkaan, kädestä. Jakeessa pohjoisen kuningas lopulta kostaa ja tulvii yli eteläisen valtakunnan (Neuvostoliiton)

vuonna 1989. Kun pohjoisen kuningas suoritti tuon työn, hän toi mukanaan ”sotavaunuja, ratsumiehiä ja paljon laivoja”. ”Sotavaunut ja ratsumiehet” edustavat sotilaallista voimaa ja ”laivat” edustavat taloudellista valtaa. Nuo symbolit osoittavat Yhdysvallat paavillisen Rooman sijaisarmeijaksi vuoden 1989 voitossa, Rabjakan esikuvan mukaisesti. Antiokhos Magnus jakeissa kymmenestä viiteentoista edustaa Yhdysvaltoja, ja koska William Miller oikein totesi, että jakeen neljätoista sana ”myös” vahvistaa uuden vallan astuvan profeettalliseen kertomukseen, ”rosvoajien” täytyy edustaa valtaa, joka on erillinen sekä etelän ptolemaiolaisista kuninkaista että Antiokhoksesta, pohjoisen kuninkaasta, tai Filippos Makedonialaisesta.

”Etelän kuningas tarkoittaa tässä jakeessa epäilemättä Egyptin kuningasta; mutta se, mitä kansasi ryövärit tarkoittaa, on ehkä joillekuille yhä epäselvää. On selvää, ettei se voi tarkoittaa Antiokhosta eikä mitään Syyrian kuningasta; sillä enkeli oli useiden edeltävien jakeiden ajan puhunut tuosta kansakunnasta ja sanoo nyt: ’myös kansasi ryövärit’ jne., mikä ilmeisesti viittaa johonkin toiseen kansakuntaan. Myönnän, että Antiokhos ehkä ryösti juutalaisia; mutta kuinka tämä voisi ’vahvistaa näyn’, koska Antiokhosta ei missään näyssä mainita suorittamassa mitään sellaista tekoa; sillä hän kuului siihen, mitä näyssä kutsutaan Kreikan valtakunnaksi. Edelleen ’vahvistaa näyn’ täytyy merkitä sen varmistamista, täydelliseksi saattamista tai täyttämistä.” William Miller, Miller’s Works, Lecture 6, 89.

”Antiokhos” oli nimi, jonka monet Syyrian seleukidivaltakunnan kuninkaat valitsivat itselleen. Tämän valtakunnan perustaja oli Seleukos Nikanor, ja koko seleukidikuninkaiden luetteloon kuului noin kahdestakymmenestäkuudesta kolmeenkymmeneen kuningasta. Monet noista kuninkaista valitsivat nimekseen ”Antiokhos”, samoin kuin monet paavit valitsevat valtaistuinnimensä tullessaan valituiksi paaveiksi. Paavit ovat kaikki ”antikristus”, mikä merkitsee ”Kristusta vastaan”. Sana ”anti” merkitsee ”vastaan”. Antikristuksina he ovat ottaneet hengellisen esi-isänsä nimen, hänen, joka on Saatana. Saatana ja paavit samastetaan innoitetussa ilmoituksessa molemmat antikristukseen.

”Antikristuksen päättäväisyys toteuttaa sitä kapinaa, jonka hän aloitti taivaassa, tulee edelleen vaikuttamaan tottelemattomuuden lapsissa.” Testimonies, volyymi 9, 230.

Paavi on Saatanan edustaja, ja näin ollen he ovat molemmat Kristusta vastaan, ja sen tähden ovat ”antikristus”. He valitsevat nimen ottaessaan paavin viran vastaan ja tulevat Saatanan maalliseksi edustajaksi.

”Maallisten voittojen ja kunnian saavuttamiseksi kirkko johdettiin etsimään maan mahtavien suosiota ja tukea; ja näin hylättyään Kristuksen se taivutettiin osoittamaan uskollisuutta Saatanan edustajalle — Rooman piispalle.” Suuri taistelu, 50.

Heidät te tunnette heidän teoistaan, ja paavit jatkavat samaa työtä kuin Saatana.

”Rooman paavin kautta täällä maan päällä on jatkettu samaa työtä, jota harjoitettiin taivaan esikartanoissa ennen pimeyden ruhtinaan karkottamista. Saatana pyrki oikaisemaan Jumalan lakia taivaassa ja esittämään siihen oman lisäyksensä. Hän korotti oman arvostelunsa Luojaansa arvostelun yläpuolelle ja asetti oman tahtonsa Jehovan tahdon edelle ja näin käytännössä julisti Jumalan erehtyväiseksi. Paavi kulkee samoin samaa tietä ja, vaatiessaan itselleen

erehtymättömyyttä, pyrkii sovittamaan Jumalan lain omiin käsityksiinsä, luullen kykenevänsä korjaamaan ne virheet, jotka hän katsoo näkevänsä taivaan ja maan Herran säädöksissä ja käskyissä. Käytännössä hän sanoo maailmalle: Minä annan teille paremmat lait kuin Jehovan lait. Mikä loukkaus tämä onkaan taivaan Jumalaa kohtaan!” Signs of the Times, 19. marraskuuta 1894.

Vaikka Seleukos Nikator perusti seleukidien valtakunnan, monet seuraavista kuninkaista valitsivat nimekseen ”Antiokhos” kunnioittaakseen, eivät Seleukosta, vaan tämän isää. Seleukoksen isä Antiokhos oli aatelismies ja sotapäällikkö Makedonian kuninkaan Filippos II:n palveluksessa; tämä oli Aleksanteri Suuren isä. Tämä aatelinen asema ja sotilaallinen tausta auttoivat luomaan perustan Seleukoksen omalle merkittävälle asemalle ja myöhemmälle nousulle valtaan Aleksanteri Suuren kuoleman jälkeen.

Seleukoksen valtakunta perustettiin, kun hän sai hallintaansa kolme Aleksanterin valtakunnan neljästä alueesta. Roomakin valloittaa kolme maantieteellistä valtaa saadakseen hallinnan ja tullakseen pohjoisen kuninkaaksi. Kun Seleukos oli varmistanut idän, lännen ja pohjoisen, hänestä tuli historiallisessa kertomuksessa pohjoisen kuningas, ja hänen pääkaupunkinsa oli Babylonin kaupunki. Monet seuraavista kuninkaista valitsivat nimen ”Antiokhos” noustessaan pohjoiselle valtaistuimelle kunnioittaakseen poliittista esi-isäänsä. Rinnakkaisuus on helppo nähdä, jos tahdot nähdä. Jos et tahdo, et näe.

Nimi ”Antiochos” (kreikaksi Αντίοχος) tulee kreikan osista ”anti” (merkitsee ”vastaan” tai ”vastakkainen”) ja ”ocheo” (merkitsee ”pitää lujasti kiinni” tai ”ylläpitää”). Pohjoisen kuninkaat valitsivat tämän nimen ylläpitääkseen poliittista perintöään isän kanssa, samoin kuin antikristus (paavit) valitsevat nimet hallituskautensa alkaessa. Aivan kuten paavit ovat isänsä, paholaisen, edustajia, samoin Syyrian valtakunnan Antiochokset ovat isänsä edustajien esikuvia. Tässä sovellutuksessa Antiochos edustaa isänsä sijaisena toimivaa välikappaletta. Paavillisen vallan välikappale vuonna 1989 oli Yhdysvallat, ja maallinen todistusaineisto vahvistaa antikristuksen, paavi Johannes Paavali II:n, ja Ronald Reaganin välisen suhteen heidän työssään entisen Neuvostoliiton kukistamiseksi.

Jakeissa kymmenestä kuuteentoista ensimmäinen ja viimeinen jae sisältävät suorat viittaukset jakeisiin neljäkymmentä ja neljäkymmentäyksi. Jae kymmenen vastaa suoraan jaetta neljäkymmentä. Jae kuusitoista vastaa suoraan jaetta neljäkymmentäyksi. Nämä jakeet edustavat sitä osaa Danielin profetiasta, joka liittyy viimeisiin päiviin.

”Sinetöity kirja ei ollut Ilmestyskirja, vaan se Danielin ennustuksen osa, joka koski viimeisiä päiviä. Raamattu sanoo: ’Mutta sinä, Daniel, sulje nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti; monet sitä tutkivat, ja ymmärrys lisääntyy’ (Daniel 12:4). Kun kirja avattiin, annettiin julistus: ’Aikaa ei enää ole oleva.’ (Ks. Ilmestys 10:6.) Danielin kirja on nyt avattu, ja se ilmestys, jonka Kristus antoi Johannekselle, on tuleva kaikkien maan asukkaiden tietoon. Tiedon lisääntymisen kautta on valmistettava kansa kestäämään viimeisinä päivinä...”

”Ensimmäisen enkelin sanomassa ihmisiä kutsutaan palvomaan Jumalaa, meidän Luojaamme, joka on tehnyt maailman ja kaiken, mitä siinä on. He ovat osoittaneet kunnioitusta

paavikunnan laitokselle tehden Jehovan lain vaikutuksettomaksi, mutta tätä aihetta koskeva tieto on lisääntynyt.” Selected Messages, kirja 2, 105, 106.

Lopun aikana vuonna 1989 Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuusi viimeistä jaetta edustavat sitä ”Danielin profetian osaa, joka koski viimeisiä päiviä”. Tämä tunnistettiin, kun se silloin avattiin, ja tuo avaaminen lisäsi tietoa ”paaviuden laitoksen perustamisesta, joka tekee Jehovan lain tehottomaksi”. Alfa ja Omega havainnollistaa aina lopun alun kautta, ja koetusprosessi, joka alkoi vuonna 1989, oli tarkoitettu tuottamaan kaksi palvojien luokkaa.

Ja hän sanoi: Mene tiehesi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät. Daniel 12:9, 10.

Olemme nyt tuon koetusprosessin viimeisessä vaiheessa, sillä adventismin alkuvaiheen ryöstäjiä koskeva kiista toistuu nyt. Tunnistaa ryöstäjät Yhdysvalloiksi merkitsee tunnistaa Antiokhoksen ryöstäjiksi. Se on täsmälleen sama kiista kuin milleriläisten ja protestanttien välinen kiista.

Koetusprosessin lopussa, aivan samoin kuin koetusprosessin alussa, joka alkoi vuonna 1989, Juudan heimon Leijona avaa sinetit ”siltä osalta Danielin profetiaa, joka koski viimeisiä päiviä”. Vuonna 1989 kyseessä olivat Danielin kirjan yhdestoista luvun kuusi viimeistä jaetta, ja lopussa kyseessä on jakeen neljäkymmentä kätkeyty historia, jota jakeet kymmenestä kuuteentoista esikuvallisesti kuvaavat.

Jatkamme adventismin historian kuuden kiistalinjan tarkastelua seuraavissa artikkeleissa. Ensimmäinen noista kuudesta kiistasta havainnollistaa viimeistä noista kuudesta kiistasta. Käytämme ensimmäistä ja viimeistä kiistaa asettaaksemme niiden ylle muut neljä kiistaa, kun avaamme niitä osatekijöitä, jotka liittyvät vanhurskauden vihollisen pyrkimyksiin estää Jumalan kansaa oikein jakamasta ”näkyä”, joka on vahvistettu Rooman symbolilla.

”Ellemme ymmärrä niiden hetkien tärkeyttä, jotka kiitävät nopeasti iäisyyteen, emmekä valmistaudu seisomaan Jumalan suurena päivänä, olemme uskottomia taloudenhoitajia. Vartijan tulee tietää, mikä yöaika on. Kaikkeaa verhoaa nyt vakavuus, jonka kaikkien niiden, jotka uskovat tähän aikaan kuuluvan totuuteen, tulisi käsittää. Heidän tulee toimia Jumalan päivän näkökulmasta. Jumalan tuomiot ovat kohta lankeamassa maailman ylle, ja meidän on valmistauduttava tuohon suureen päivään.

”Aikamme on kallisarvoinen. Meillä on vain muutamia, hyvin harvoja armonajan päiviä, joiden aikana valmistautua tulevaa, kuolematonta elämää varten. Meillä ei ole aikaa käytettäväksi sattumanvaraisiin toimiin. Meidän tulee pelätä sitä, että jäämme vain sivuamaan Jumalan sanan pintaa.” Testimonies, nide 6, s. 407.